

КОТАРАКЪТ ЕРЕМЕЙ, КОЙТО СТАНАЛ ГЛАВЕН ЛЕСНИЧЕЙ РУСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от френски: Миглена Милушева, 1989

chitanka.info

Живял навремето, не много отдавна, един стар селянин. Той си имал котарак, ала никак не го обичал. Докато бил млад и безпогрешен ловец на мишки, котаракът правел големи услуги на господаря си. Но годините се изтърколили, а славният боец, загубил във вечните сражения и едното си ухо, вече не представлявал дори приятна гледка. Старият селянин често заварвал ленивеца да съзерцава с пълно безразличие наглите закачки на някоя мишка само на лапа разстояние от него.

Решил селянинът най-после да се отърве и да замени котарака с някое котенце. Все едно му било какво ще стане по-нататък с него, искал само повече да не му се мярка пред очите. И тъй като не му се щяло да го убива, взел една торба, мушнал го вътре, преметнал товара през рамо и поел към гората. Дълго вървял под топлото априлско слънце и когато решил, че вече се е отдалечил на достатъчно разстояние от къщата си, захвърлил торбата с котарака сред дърветата. Върнал се преспокойно у дома и срещу малко тютюн един съсед му дал едно миличко рижичко котенце. Заживял си доволен и предоволен с писанчето, което кротичко мъркало пред печката, и доколкото знам, те все още са заедно.

Само че ние искаме да разберем какво се е случило по-сетне с котарака. Захвърлен сред хрусталаците напред гората, той дълго се борил, за да излезе от торбата. Най-накрая тупнал на земята, но освен дето много се уплашил, други щети нямало.

— Въздушното пътешествие, стремглавото спускане и ударът явно говорят за някаква промяна в начина ми на живот. Това е на добро, защото промените са необходими от време на време! — рекъл си той и блаже-е-ено се протегнал. — Светът е голям, много по-голям от нашето село — продължил размишленията си котаракът. — Ще трябва да разузная наоколо.

Измил се без да бърза, сресал се, извил гордо опашка, бойко навирил единственото си ухо и чак тогава навлязъл в горските дебри, като вдъхвал с наслада въздуха, ухаещ на диви нарциси и зюмбюли.

Вървял, вървял, стигнал до стара дърварска колиба. От години вече никой не живеел в нея и котаракът се намърдал вътре. Дори намерил малко сено на тавана.

— Чудесно легло — рекъл си той, свил се на кравай и заспал. Като се събудил, усетил се гладен, бързо се смъкнал от тавана и

тръгнал на лов. А птички и мишки в гората имало безброй. Щом се заситил, върнал се вкъщи, настанил се удобно сред сеното и цяла нощ сънувал от щастливи по-щастливи сънища.

Може би си мислите, че вече бил напълно доволен от живота? Много се лъжете! Та нали бил от котешката раса! Разсъждавал така: „Е, което си е право, право е, добре се настаних, ала ще трябва сам-самин да се грижа за прехраната. По-рано господарят ми подаваше всичко в устата. Ловувах само за развлечение. Така май ще трябва да се уредя и тук, защото да се трудя е под моето достойнство“.

Тръгнал пак да се поразходи из гората. Не щеш ли, насреща му се задала младата лисичка — много хубавичка, много веселичка и палавница като повечето млади момичета. Щом съгледала котарака, смаяла се.

— Толкова години — рекла си — живея в гората (защото смятала, че вече е натрупала богат житейски опит) ала никога не съм срещала подобен звяр. Какво странно животно! Ах, каква лъскава козина! О, та той има едно-единствено ухо! Сигурно ще да е някоя важна персона. Колко е красив!

Приближила се, сторила поклон пред котарака и запитала:

— Кой сте Вие, господарю? Коя щастлива случайност Ви доведе в нашата гора? И с какво име трябва да се обръщам към Ваше Превъзходителство?

Да-а, лисичката имала добро възпитание, а пък и красиви чужденци не се разхождали всеки ден из гората. Котаракът изправил гръбнак и бухнал опашката си, после отговорил с провлечен и много спокоен глас:

— Идвам от далечните сибирски гори. Аз съм новият главен лесничей. Казвам се котарак Еремей Иванович.

— Ооо, котарак Еремей Иванович! — извила раболепно гласец красивата лисичка. — Моля, Ваше Превъзходителство, да извини моето невежество. Ваше Превъзходителство ще ми окаже ли честта да посети моето скромно жилище?

— На драго сърце — веднага се съгласил котаракът, — а ти как се казваш?

— Моето име, Ваше Превъзходителство, е Лизавета Ивановна.

— Идвам с теб, Лизавета — казал котаракът.

Не след дълго стигнали до леговището на лисицата. Вътре било много приятно и много чисто. Котаракът се изтегнал на най-хубавото място, докато Лизавета Ивановна пъргаво приготвяла чай и палачинки с мед.

Както си шетала около печката, тя премитала ъглите с опашката си и му хвърляла кокетливи погледи. Най-накрая запитала срамежливо:

— Кажете, котарак Еремей, Вие женен ли сте или все още ергенувате?

— Ерген съм — отговорил той.

— А пък аз съм мома — отронила с въздишка хубавичката лисичка, изчервила се и свела главица над чашата с чай. — Ако бяхме женени, котарак Еремей Иванович, щяхте да си имате чудесна женичка. Шия, веза, кърпя, умея да приготвям вкусни кравайчета, палачинки и овесени каши. Чехлите щяха да Ви чакат винаги пред печката, готови да ги нахлузите. В люта зима в леглото Ви щеше да кротува топла грейка...

— Добре, добре, Лизавета — прекъснал я очарованият котарак. — Веднага те вземам за жена.

Лисицата извадила всичките си хранителни запаси, не пожалила нито сланината, нито желираните пилета и приготвила сватбена трапеза, достойна за Великия котарак Еремей Иванович, който имал едно-единствено ухо и идвал от далечните сибирски гори, за да заеме поста главен лесничей.

Изяли всичко и заживели доволни и щастливи. Събирали плодове из гората, залагали въдици из блатата. Всъщност всичко това правела Лизавета... Еремей само излапвал вкусните риби. Не си правел труда дори да ги отнася до дома и да я изчаква да му ги изпържи.

Една сутрин Лизавета пак тръгнала да ловува заради славния си съпруг, който останал вкъщи да си суче мустаците и да дреме. Голям мързеливец бил този котарак и още по-голям горделивец!

Лисицата кръстосвала гората в дирене на плячка и, не щеш ли, насреща ѝ се задал нейният добър приятел — младият вълк.

— Къде се губиш, моя хубавице? — веднага почнал да любезничи той. — Обиколих всички славни леговища, но никъде не те срещнах...

— Моля, моля, стига вече! — прекъснала го тя насред думата. — По-рано бях мома, ала вече се омъжих.

— Омъжи ли се? И за кого, ако не е тайна?

— Как така! — възкликнала Лизавета Ивановна. — Ама ти не знаеш ли, че Великият котарак Еремей Иванович, който има едно-единствено ухо, е изпратен тук чак от далечните сибирски гори за главен лесничей? Е, а пък аз съм неговата съпруга!

— Съжалявам, Лизавета Ивановна, не знаех. И кога бих могъл да засвидетелствам моите почитания на Негово Превъзходителство?

— Не сега, не сега — припряно рекла лисицата. — Котаракът Еремей много ще се ядоса, ако ти позволя да се приближиш до него. След малко ще седне на масата, а от всичко най-много мрази да го безпокоят по време на ядене. Я чуй, сетих се нещо. Хвани един овен, сготви го и му го донеси за „Добре дошъл“. Сложи овена близо до моята къща и се скрий някъде, за да не те види, защото забележи ли те, лошо ти се пише.

— Благодаря, Лизавета Ивановна, много благодаря за добрия съвет — рекъл вълкът и тръгнал да търси овен.

А лисицата продължила по пътя си. Вече не бързала, защото знаела, че вълкът ще осигури обяда. Не щеш ли, ей го и мечокът.

— О, здравей Лизавета — поздравил я той, — гледам, гледам, все същата гиздавелка-хубавелка си...

— Знаеш ли какво, кривокраки дебеланко — срязала го набързо лисицата, — ще ти се наложи да разговаряш по-учтиво с мен. По-рано бях мома, ала сега съм младоженка!

— Е, щом си се омъжила — рекъл примирително мечокът, — моля да ме извиниш. И кой е щастливецът?

— Как така кой? Моят съпруг е Великият котарак Еремей Иванович, пристигнал от далечните сибирски гори като главен лесничей — гордо отвърнала лисицата.

— Забранено ли е да се правят посещения на Негово Превъзходителство главния лесничей?

— Най-строго. Еремей Иванович много ще се ядоса, ако разреши на някого да се приближи до него. Скоро ще обядва. Хайде, поразмърдай се малко. Иди да намериш един вол и му го донеси като подарък за „Добре дошъл“. Вълкът обеща овен. И още нещо — остави

подаръка близо до моята къща и се скрий, защото, ако Великият котарак те види, лошо ти се пише!

Мечокът бодро тръгнал да търси вол.

Хубавата лисичка поела с пълни гърди ароматния горски въздух и преспокойно се отправила към леговището си. Мушнала се безшумно вътре, за да не събуди великия главен лесничей, който имал едно-единствено ухо и спял на най-хубавото място.

Не след дълго откъм гората се задал вълкът. Той влачел за рогата един току-що убит овен, но не смеел да се приближи до леговището на лисицата заради котарака Еремей, новият главен лесничей. Позабавил се, докато одере овена и подреди късовете по най-апетитния начин. Като привършил, зачудил се какво да прави по-нататък. Не щеш ли, чул някакъв шум и наострил уши. Това, разбира се, бил мечокът, който влачел един вол.

— Добър ден, братко Михаил Иванович — рекъл вълкът.

— Добър ден, братко Лев Иванович — отвърнал мечокът. — Видя ли се вече с лисицата Лизавета Ивановна и с мъжа ѝ, новия главен лесничей?

— Още не, чакам ги.

— Защо не идеш да ги потърсиш? — предложил мечокът.

— Съжалявам, Михаил Иванович, но няма да мога. От няколко дни ме мъчи ревматизмът. Иди ти — хем си по-силен, хем си по-смел от мене.

— А, не, не, Лев Иванович, и аз няма да отида. Не ми се ще да рискувам напразно живота си.

— Дали пък да не ги поканим тук? Какво ще кажеш, Михаил Иванович? Ще бъдем на наш терен и ако се наложи, ще можем да избягаме в скривалищата си.

— Дума да няма, добре го измисли, Лев Иванович. Само че кой ще им предаде нашата покана?

Тъкмо по това време покрай тях минавал заекът. Мечокът пръв го забелязал и веднага го повикал с дебелия си глас:

— Ей, Кривогледко! Я ела насам!

Заекът се стреснал, целият се разтреперил от страх и заситнил към побратимите.

— Знаеш ли къде живее лисицата? — запитал го мечокът.

— Знам, Михаил Иванович, под големия бук, на двайсетина метра от блатото.

— Тогава тичай бързо при нея и ѝ кажи, че мечокът Михаил Иванович и неговият побратим вълкът Лев Иванович са донесли дарове за Негово Превъзходителство... Запомни добре — за Негово Превъзходителство! — натъртил вълкът. — Кажи ѝ още, че за да ѝ спестим труда по приготвянето на ястията, ние я каним, заедно с Негово Превъзходителство, да ни окажат високата чест и да обядват при нас.

Без да чака втора покана, заекът си плюл на петите, щастлив, че се е отървал толкова леко. А вълкът и мечокът започнали да пресмятат с колко скривалища разполагат.

— Най-добре ще е да взема да се изкатери на някое дърво — казал мечокът. — Ще се настаня на върха на ей онази ела.

— Ами аз какво да правя? — завайкал се вълкът. — Не мога да се покатеря при тебе. Моля те, братко, скрий ме някъде, иначе той ще ме убие!

— Измислих! Мушни се в тези храсталаци, а аз ще те покрия с ланшна шума.

— Да си жив и здрав, побратиме — облекчено въздъхнал вълкът, промъкнал се в храстите, а мечокът го засипал с шума, така че се подавал само върхът на носа му.

После и мечокът се изкатерил на върха на елата.

През това време запъхтеният заек стигнал под прозореца на лисицата. Облакътена на перваза, тя се разхлаждала след дрямката. Заекът извикал:

— Идвам от името на Лев Иванович и на неговия побратим Михаил Иванович. Те ми заръчаха да Ви кажа, че в чест на благополучното пристигане на Негово Превъзходителство Великия котарак Еремей Иванович двамата са приготвили угощение, което Ви молят да почетете с присъствието си.

И, без да дочака отговора на лисицата, побягнал назад със същата бързина, с която дошъл. Отишъл да разкаже на Лев Иванович и на Михаил Иванович какво е свършил.

— Каза ли им да си носят лъжици? — провикнал се от върха на елата мечокът.

— Моля?... Н-не знам... — заекнал заекът. — Ама че съм разсеян! Веднага се връщам.

Пак притичал до прозореца на Лизавета Ивановна и се провикнал:

— Най-важното е, Ваши Превъзходителства, да не си забравите лъжиците!

— Бягай, Кривогледко — засмяла се хубавата лисица, — ей сега ще дойдем.

Щом котаракът и лисицата излезли от къщата, мечокът ги видял от върха на елата и извикал:

— Идват, братко Лев, ето ги, идват вече! Да знаеш само колко е дребничък мъжът на лисичката!

— Шъът, по-тихо — изръмжал вълкът, — че ако ни чуе, свършено е с нас!

Еремей Иванович вървял отпред. Щом съгледал вола, тутакси извил гърба си като дъга, козината му настръхнала, хвърлил се отгоре му и започнал да разкъсва месото със зъби и нокти. Дерял и мяукал от задоволство и лакомия. Мечокът — чул-недочул, разбрал-недоразбрал решил, че котаракът не казва „Мяу, мяу, мяу“, а „Май ми е малко“.

— Да е великан, не е — шепнел си мечокът, — ала е голям гладник. На нас и едно парче ни стига, а той смята, че е малко. Дано се засити, че иначе...

Вълкът се опитал да надзърне, искал и той да види какво става, но му пречела купчината сухи листа. Мръднал съвсем лекичко глава, за да открие очите си, но за зла беда листата потрепнали. Единственото ухо на котарака доловило шумоленето, спрял той да ръфа месото и наострил слух.

— Днес не съм ловил мишки — минало му през ума.

Сухите листа потрепнали отново. Котаракът мигом скочил и връхлетял с острите си нокти право върху... носа на вълка. Лев Иванович изревал от болка, листата се разхвърчали, той се измъкнал от храстите и хукнал да бяга, накъдето му видят очите.

Че вълкът загубил ума и дума от страх, е сигурно, но не по-малко се уплашил и самият котарак. Щом грамадният вълк излетял от шумата, котаракът отскочил толкова високо, че се озовал чак на върха на най-близкото дърво, а това била, както сигурно се досещате, елата, в която се криел Михаил Иванович.

— Олеле, и мене ме видя! Котаракът Еремей ме забеляза! — уплашил се и мечокът и, ха насам, ха натам, най-накрая... скочил от върха на дървото. Падал, падал, изпочупил клоните, изпотрошил си костите. Тупнал на земята, с охкане и пъшкане едва-едва се изправил на лапите си, а хубавата лисица викала:

— Бягай, бягай, братко Лев!... Тичай, тичай, братко Михаил!... Негово Превъзходителство ще ви хване!

От този ден насетне всички горски животни се страхували от котарака, а Еремей Иванович и Лизавета Ивановна си заживели доволни и щастливи. Имали си храна през цялата година: горските обитатели — малки и големи — ловували заради тях и оставяли дивеча близо до леговището им.

Ето така завършва приказката за едноухия котарак, захвърлен от господаря си на сред гората.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.